

«ΣΚΑΡΑΒΑΙΟΙ ΚΑΙ ΤΕΡΡΑΚΟΤΤΕΣ»

ΜΑΚΑΒΡΩ

Τὸ νοῦ μου παίρνει ἡ συμφορά, μὰ τὴ ζωὴ μου ἀφήνει,
γιατὶ τοῦ πόνου τίς κορφὲς, ποὺ εἶναι πολὺς, δὲν φτάνω.
Δὲν φτάνω, κι ὄνειρο θαρρῶ πῶς μὲ ζαλίζει πλάνο
μὲς στὶς θαμπὲς ἀναλαμπὲς, ποὺ κάπου ὁ νοῦς μου χύνει.

Τὸ ξέρω! ἀπ' ὅτι ἀγάπησα σκιὰ δὲν ἔχει μείνη,
καὶ τὸνομα, ποὺ πρὶ γλυκὸ μου εἶταν—ἀς πεθάνω!
σ' ἄσπρη τόρα ταφόπετρα εἶναι γραμμένο ἐπάνω,
ποὺ ἀπὸ κάτω ἀξίπνητα κοιμᾶται Ἐκείνη... Ἐκείνη!

Μὰ ὅταν τίς νύχτες μου περνῶ στὸν τάφο της τριγύρω
καὶ μοῦρχεται ἀπ' τὸ χῶμα του τὸ ἴδιο ἐκεῖνο μῦρο,
ποὺ ζωντανὴ τὴν πότισε βαθιὰ ὡς τὰ κόκκαλά της,

Κι' ἀφ' ὅς στὴ γῇ της τὰ στερνὰ λουλούδια ξεχειλίζουν,
— τὸν πρῶτο τῆς ἀγάπης μας ὕπνο σὰν νὰ στολίζουν—
κλίνει θαρρῶ τὸν τάφο της, ποὺ μὲ καλεῖ κοντὰ της!

Ι. ΓΡΥΠΑΡΗΣ

ΚΑΙΝΟΥΡΓΙΕΣ ΜΥΡΟΥΔΙΕΣ!

Λτὲς μοῦ τὴν ἔβριζε!... Σήμερα εἶταν ξετρελαμέ-
νος!.. Δὲν τὴν ἀγαποῦσε!.. Δὲν τοῦ εἶταν τὸ ἄστρο
τῶν μάγων ἐκείνη κι' ὅμως ἔρχονταν στιγμές, ποὺ ὁ
ἄνθρωπος καταντοῦσε ἀξιολύπητος!...

Ἐγὼ τὸν συμπαθῶ πολὺ... Εἶνε φίλος μου, καὶ
καίνος βρίσκοντάς με καταφύγιο μάραδι-ἀζει τὴν
ψυχὴ του κάθε μέρα... θυμῶμαι: πᾶνε δυὸ χρόνια
τόρα, ποὺ τὴν πρωτοπρόσεξε. Τοῦ τὴν ἔδειξαν στὸ
θέατρο μιὰ νύχτα.. Τοῦ εἶπαν, πῶς εἶνε εὐκολοκατά-
φερτῇ τοῦ εἶπαν, πῶς πολλοὶ σέρνουνται ἀπὸ πίσω
της· καὶ τοῦ σφύριζαν, πῶς προχτὲς ρώτησε γι' ἀφτό-
να μὲ ἐνδιαφέρο... Κι' ὁ φίλος μου πιάστηκε στὰ βρό-
χια!... Βρόχια, ποὺ τᾶστησαν, ὅσοι τὸν ἀγαποῦσαν
περισσότερο· ἢ ξαδέρφη του, ἐγὼ... Τὴ γνωρίσει. Τὰ
ᾠρικισαν. Νόμιζαν, ποὺ ἀγαπιῶνται, ὅσο ποτὲς δὲν
ἀγάπησε στὸν κόσμο ἄλλος! Πέρασε καιρὸς. Ἀλλάξε ἡ
ἀτμόσφαιρα τοῦ κύκλου τους. Μπήκαν νέοι στὴ μέση.
Ἐκεῖνοι ἄλλαξαν. Ξεγνωρίστηκαν. Τὰ χάλασαν. Νό-
μιζαν, πῶς θ' ἀδιαφοροῦσαν ὁ ἕνας τὸν ἄλλον γιὰ
πάντα. Μὰ καὶ πάλι ἡ ἀτμόσφαιρα δὲν ἔμεινε στὴ
θέση της. Δὲν τὸν ἄφηναν. Δὲν τὴν ἄφηναν: εἶπε τοῦ-

το, ἔκαμε ἐκεῖνο. Πῆγε καί, καὶ ἄθριο θὰ πάει ἐδῶ.
«Γιάννη δὲν πᾶμε καί' μεις νὰ γελάσουμε. Σὲ παρακα-
λῶ». Ἐτοιμάσαμε τὰ γέλια μας, ποὺ τόσο τὰ ὀρί-
ζαμε, βλέπετε. Ἐχουν τὴν ιδέα, πῶς καίνος δὲν τὴν
μιλάει πιά, πῶς καίνη δὲν τὸν ἐκφέττει πιά. Κι'
ἐγὼ ξέρω, ἂν δυὸ χρόνια τόρα, χωρὶς διακοπὴ, ἔχει
τίποτ' ἄλλο στὸ στόμα του ἐκεῖνος! "Α σκέφτεται
τίποτις ἄλλο ἐκείνη! Καὶ ἐξαφνα λέει ἐκεῖνος σήμε-
ρα: «Τί χτήνος!.. Δὲν ξέρεις, Γιάννη, πόσο τὴ συ-
χαίνουμε! Μὰ δὲ φαντάζεσαι! "Αἴντε, χτηνωδία
πλανητική... σουσουράδα τοῦ δρόμου. Μὴ μοῦ τὴν
ξαναμελετήσεις!...» Κι' ἄθριο: «Δὲν μπορῶ, Γιάν-
νη, στὸ λέω. Θὰ μὲ τρελάνει! Τὴν ἀγαπῶ! Τὴν ἀ-
γαπῶ! Θέ μου, τὴν ἀγαπῶ!...»

Ἀλλὰ καὶ καίνη δὲν ἔχει ἄλλη κοντὰ σκέψη. Σή-
μερα προσπαθοῦσε νὰ τὸν ψήσει κι' ἄθριο ἔπεφτε ἢ
ἔκανε πῶς ἔπεφτε. Καὶ τὸν ἐπαιξε, σὺ νευρόσπαστο
τὸ φτωχὸ ἢ τρομερὴ γυναικίκα! Ἡ γυναικίκα ἢ τρομε-
ρὴ, ποὺ τὸ τάχα πέσιμό της τοῦ ἔδωσε ἀπάνω του
τὴ ἀκαταγώνιστη της τὴ δύναμη.

Προχτὲς τὴν νύχτα εἵμασταν στὸ Φάληρο. Ἐκείνη
δὲν εἶταν... Συρριανόσαμε ἀμίλητα. Εἶταν στενοχω-
ρημένος. Τὸν κύταζα μὲ τ' ἀνάμπλεμά μου. Τοῦ θύ-
μιζε τόσα τὸ Φάληρο! Ξάφνου μὲ λέει: «Θὰ φύγω!»

Τὸν ἀκολούθησα. Ἀνεβήκαμε στὴν Ἀθήνα καὶ δὲ μιλήσαμε.—«Θὰ μῶ στὸ θέατρο!» Τὸν ἀκολούθησα. Βγήκαμε ἀμέσως καὶ δὲ μιλήσαμε. Δὲν εἶταν πούθενά! Τὴν ἤθελε;.. Ἀπὸ τὸ πρῶν μὲ τὴν ἐβρίζε. Τάπόγεμα σὲ κάποιον παροξυσμὸ μὲ εἶπε: «Ἦ γυναῖκα, φίλε μου, εἶνε ἡ κατὰ τῆς ζωῆς!.. Τὴν τραβᾷ τὸ βούρκο, ὅπως τὸ γουρουνί!... Ἀλλοίμονό σου, ἀνίσως σὺ ξέφυγες ἀπὸ τὸ βόρβορο καὶ τὴν ἀποστρέφεται!.. Τί θὰ κάμης; κακομοίρη, τότε; Τὴν γυναῖκα θὰ μουντζώσης ἢ θὰ βουτηχτῇς, καὶ σὺ, ἐκεῖ μέσα, γιὰ νὰ τὴ τραβῇς κοντὰ σου; Τί θὰ κάμης;!...»

Ἀνεβαίναμε στὴν ὁδὸ Φιλελλήνων, σὰ βγήκαμε ἀπὸ τὸ θέατρο. Μήτε τσιγάρο δὲν εἶχαμε στὸ στόμα μας. Τὰ πατήματά μας χτυποῦσαν στὸ πεζοδρόμιον καὶ ἀντηχοῦσαν στὸ μυαλό μας μέσα. Μὲ τραβᾷ ξάφνου ἀπὸ τὸ μακίκι. Γυρίζω καὶ τονεῖ βλέπω ἀλαφιασμένο. Δὲν ὥριζε τίποτις! Ἀντανakλαστικές κινήσεις χίλιες δυὸ τοῦ σήκωναν καὶ τοῦ ὀριγναν τὰ χέρια, τὰ πόδια, τὸ κεφάλι, τὸ κορμί του ἀλάκερο!.. Καὶ μὲ λείει μὲ φωνή, πού ποτές μου δὲν θὰ τὴ ξεχάσω, βιαστικά-βιαστικά τραβώντας με ὁλοένα, ἴσως καὶ χωρὶς νὰ τὸ θέλει!.. «Τῆς χίμαιρας θέλω τὴν ἀποθυμιά, Γιάννη!.. Τὸ ξέρεις!... Θέλω κινούργιες μυρουδιές!.. Τάκου; Κινούργιες μυρουδιές θέλω νὰ μὲ παράξουν... νὰ μὲ ζαλίσουν!... «Τὸν κῦτᾶζα στὰ μάτια μᾶνοιχτό τὸ στόμα θέλοντας κάτω πῶ!.. Δὲ μᾶφθηκε!.. «Τίποτα δὲ μὲ συγκινεῖ πιά!.. Τίποτα δὲ μ' ἐφαριστει!.. "Ὅλα τὰ μπουχτήσα!.. Δὸς μου κινούργια πράματα. Δὸς μου νὰ μυρίσω μυρουδιές κινούργιες, ἄγνωστες μου!.. Κάμε με νὰ συγκινηθῶ λιγάκι!.. νά! τόσο δά... λιγάκι!..» Νὰ συγκινηθεῖ;... Κι' ὁλος ἐσφάδαζε... Ἐκείνη δὲ τὴ μελετοῦσε! Στὸ νῦν του βέβαια δὲν κυριαρχοῦσε αὐτὴ τὴ στιγμή καὶ ὅμως συχαίνονταν τὴ ζωὴ του... ἔπασκε βραχνίζονταν. Τὸ νευρικό του σύστημα εἶταν σέξαψη. παραφρονοῦσε ὁ ἄνθρωπος!.. «Καλέ, τὸν εἶπα, θὰ τὴν ἰδοῦμε... Στὸ Ζάπειο θᾶνε. Σύχασε...» Καὶ τότε, ὅχι ἡσυχώτερος μὲ κάνει μουγκριστὰ... «Ποιά;!.. ἐκείνη; Τί λές, βρέ ἀδερφέ; Ξεφόρτωνέ με!... Ποιὸς λογαριάζει αὐτὴ τὴ στιγμή καθάρματα, καὶ τέτια καθάρματα!...» Κι' ἄρχισε πάλι νὰ τὴν ἐβρίζει μὲ ὁρμή, μὲ πάθος, μὲ τὴν ἀλήθεια τῆς στιγμῆς καὶ ἡσύχαζε σιγά-σιγά!... Ἦτον ξεθυμασμένος λίγο. Φτάσαμε στὸ Ζάπειο. Εἶταν ἐκεῖ!.. Τὴν εἶδαμε στὴ στιγμή!.. Ὁ φίλος μου ἐστρεψε τὸ κεφάλι, σημεῖο δυσάρεσκειας!... Κάμαμε πῶς θὰ φύγουμε καὶ προχωρήσαμε λίγο. Ὑστερα ξαναγυρίσαμε καὶ θροναστήκαμε παραπέρα!...

Δὲ μιλοῦσε πάλι. Μὰ σὲ λίγο ἀνάψαμε τσιγάρα, ἐφάγαμε παγωτὰ καὶ κατὶ εἶπαμε. Ἐκείνη ἐκεῖ φλογερή, κολασμένη, δαιμονισμένη, σὲ στιγμή ζοφερή, μὲς χαμογελοῦσε, δείχτοντας νέο πέσιμο. Καὶ καθήσαμε ὡς ἀλάκερη, καὶ μιλοῦσαμε ἡσυχα, ἡσυχα καὶ

...ἀγοράσαμε δυὸ τραντάφυλλα μυρουδάτα καὶ τὰ μυρίζαμε κι' ἐφαριστιόμασθε. Ναι, ἐφαριστιόταν καὶ ὁ φίλος μου μὲ κείνη τὴ μυρουδιά τὴν τόσο συνειθισμένη... τὴν κοινὴ... καὶ μὲ τὸ εἶπε:

— «Πόσο μὲ τέρπουν τὰ τραντάφυλλα!...»

Φτωχὲ ἄνθρωπε!...

ΓΙΑΝΝΗΣ Α. ΚΑΜΠΥΣΗΣ

ΓΡΗΓΟΡΙΟΥ ΞΕΝΟΠΟΥΛΟΥ Ο ΨΥΧΟΠΑΤΕΡΑΣ

(Ἰδε σελ. 36).

Βάρλας.—Ἔχω μιὰ χαρὰ ἀπὸ τὸ πρῶν! Γιὰ φαντασθῆτε! Τὰ καϊμένα τὰ παιδιὰ, τὰ διασφρανα! ἐκεῖ πού τὰ εἶχαμε γιὰ χαμένα, νὰ τοὺς φανερωθῇ ἔξαφνα τέτοια τύχη!... Παιδιὰ καλογεννημένα, καλοαναστημένα, καλομαθημένα, καὶ νὰ καταντήσουν νὰ ξενοδουλεύουν... (Ἄ, ἐκείνη ἡ Οὐρανία θησαυρός!) Μὰ νὰ πού ὁ Θεὸς δὲν ἀφίνει κανένα στὸν κόσμον... (δακρύζει).

Θεῶν.—Δόξα σοι ὁ Θεός!... Δόξα σοι ὁ Θεός!... ἡ εὐχὴ τῆς μυρούλας των καὶ τοῦ πατέρα των!... (δακρύζει).

Βένιερος.—(εἰσερχόμενος χωρὶς νὰ κλείσῃ τὴν θύραν) Κάτι κλάματα βλέπω... ἔ, τί τρέχει; Τόσῳ σῆς συγκινοῦν τὰ δολάρια; (Κατέρχεται ἡ Φραντζέσκα).

Θεῶν.—Τίποτα.

Βάρλας.—Τίποτα.

Εὐτύχιος.—Τίποτα.

Βένιερος.—(Πρὸς τὴν Φραντζέσκαν, ἡ ὁποία, ἀρ' οὐ ἐμάλυνσε κῆτε.λ.α καὶ ποτήρια ἐπὶ δισκαρίου, ἐτοιμάζεται νὰ φύγῃ). Μὴ φεύγης γιὰ νὰ σε πῶ. Ποιὸς σὲ πείραζε πρωτότερα, ἐδῶ;

Φραντζέσκα.—Κανένας, κύριε.

Βένιερος.—Ἐλκ' ἀφῆσέ τα τὸρ' αὐτά. Δὲν ἔχω καιρὸ γιὰ λόγια. Ποιὸς σὲ τσίμπησε;

Θεῶν.—Ποιὸς τὴν τσίμπησε;... δὲν τὴν ἐτσίμπησε κανένας Χριστιανέ.

Φραντζέσκα.—Κανένας, κύριε... ὅχι... ἐγελοῦσα...

Βένιερος.—(Πρὸς τὴν Θεῶν) "Ἀφῆσέ με σύ. (Πρὸς τὴν Φραντζέσκαν) "Ἐλκ, ἔλκ' γιὰ κατὶ τι πού εἶμαι βέβαιος, δὲν θέλω ἀντιλογίες. Ποιὸς; ὁ Τέλης ἢ ὁ Γιάγκος;

Φραντζέσκα.—Κανένας, σῆς εἶπα.

Βένιερος.—Νά! (τῆς δίδει ἓνα μπάτσο. Ἡ Φραντζέσκα κλονιζομένη κινδυνεῖ νὰ ρίξῃ τὸν δίσκον) Πρόσεξε νὰ μὴ μοῦ κάμης καὶ ζημιὰ. Ποιὸς;

Φραντζέσκα.—(Κ.λ.αῖονσα καὶ ἀπε.χόμενη) Ὁ Γιάγκος!

Βένιερος.—Ὅρίστε, ἔπρεπε νὰ τίς φῆς γιὰ νὰ το μαρτυρήσης.